

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Η θραία 'Ανναπέλλα 'Ιωάννα νιέ Πιέν, είνε τρεμάρι έρωτων, με τόν γυμναστή τού τρουερού Κοτσουτάκου Μονιμορανού, τόν αϊτιό και γενναίο Φραγκίκο. Συγχρόνως όμως τήν αγαπή παρρασια κι' ο Ξερόκος τού Φραγκίκο. 'Ερρίκος, νέος σκληρός και άδανερήσος. 'Ο 'Ερρίκος, βλέποντας πως ή νέα δέν άνταποκρίνεται στον έρωτά του, μ' όλες τής τρουερές άπαιλές του, άποκαλύπτει τού μυστικό της στον πατέρα της, τον έρωστό της Πιέν, τόν όποιο χωρίζει άπ' τόν Κοτσουτάκου άνακταίο μισό. 'Ο γηραιός άρχον γίνεται έξω φρενών και πέφτει σ' ένα κελόσιμα μισοπαθιόσιμο. Είνε μισάνυχτ. 'Η 'Ανναπέλλα βρισκται έξω άπιο τού σπίτι με τόν άγαπημένο της, τόν όποιο προκειται ν' άποκαλύψη ότι είνε όπό τριμύνην ήμερα, όταν άκούει άξαφνα τούς θρήνους τού πατέρα της. Τρέχει εύθύς όπισθί της, πέφτει στα πόδια τού άρχοντος και τού τ' άκούο- λογαίται όλα, κηρύσσεται τού σπυγνύτη. 'Ο πατέρας της όμως άποφασίζει τήν πορτα, τήν καρτερείται και τη διαώνει. Άξαφνα όμως έπιτεθείται ο Φραγκίκος, ο όποιος για νά ίκανοποιήση τόν νιέ Πιέν, όχεταί νά παντρευτή τήν 'Ανναπέλλα τήν ίδια νύχτα. Τρέχονσ όσο νάσι, γίνεται ο γάμος, μα τήν ίδια στιγμή ο άρχων νιέ Πιέν πέφτει. Τήν ίδια στιγμή νύχτα όταν σταν παρρασιό ο Κοτσουτάκος και διατάζει τόν Φραγκίκο νά φύγη ά μέσος για τόν ποταμό. 'Ο Φραγκίκος γίνεται άνω κάτω. Ν' άφηση τήν 'Ανναπέλλα τήν ίδια νύχτα τού γάμου τους και νά φύγη; Μά ο Κοτσου- σταλός είν' άνένδοτος. Τρένοντας άπό όργη και άπελπισία ο Φραγκίκος κερνίζει ίδιαιτέρως τόν άδελφό του Έρρίκο και τού άνογει τήν καρδιά του, στέλνεται τήν 'Ανναπέλλα τού όσο θά λείπει και τόν δίνει με τρουερό όρκο. Μά τήν άλλη μερα άμέσος ο Έρρίκος τρέχει στό σπίτι της 'Ανναπέλλας, τής λέει πως ο Φραγκίκος τήν έγκατέλειψε και πάει νά πεθάνη σάν γενναίος άνδρας σπών πόλεμο, μετριομένως γιατί τήν παντρεύτηκε και προ- σπαθεί νά τήν και νά τήν 'Εξέλξη ή 'Ανναπέλλα καταφεύγει στό σπίτι της τρουερή της. Ένας χρόνος περνάει. 'Απ' τού Φραγκίκο δέν υπάρχουν νέα. 'Ολοι τόν θεωρούν νεκρό. 'Η 'Ανναπέλλα πέφτει άρρωστη, κινδυνεύει νά πεθάνη, μα σωζεται τέλος και όφρασι στό φώς ένσ χωριτωμένο άγγελουδι, τή Λουίζα. Έξαρνα, πάσο στό χρόνο, ο Φραγκίκος παύει σασίε ός έν βασιμώτος, γι- ρίσει. Κι' ο Έρρίκος για νά σκεπασή τήν άτιμία του κλέβει τού παιδι της 'Ιωάννας και τής λέει ότι θά διαταξή νά τού σφεαδών, άν τολμήσει νά διαμυστή ότι προκειται νά πη στον άδελφό του. Έτσι, ή 'Ανναπέλλα δέν πολυμει νά πη λέει, και τήν κατηγορεί στό Φραγκίκο ός άπιστη, ός προύτυχη!... Απελπισμένος ο Φραγκίκος κη- ται νά μισή τ' όνομα τού σνευγρό της γυναικας του... 'Ο άθλιος Έρρίκος τού λέει πως είνε αυτός ο ίδιος!... Στο μεταξύ αυτό ο άφοσιωμένος στον Έρρίκο Ιαπόσης Παρρασιάν, μη βλεπόντας νά τού γιγέρη ο κορός του, νά σφεαδί τήν Λουίζα, άποφασίζει νά τήν πάρη σπίτι του... νά σφεαδί τήν Λουίζα, άποφασίζει νά τήν πάρη σπίτι του...)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Ο Παρρασιάν πήρε κατόπι τήν Λουίζα στην άγκαλιά του, προσπαθίσε νά κινή γελοστό τού τραχύ τόν πρόσωπο και τής είνε στοιχιά:—

—'Αχού, μικρό μου! Κάμνι μου ένα γελάκι, δεσποινιδίτσα μου!... Μή φοβιάται παιδί. Τ' άφεντι- στό μόντε νά σέ κρατήσω ένα—δύο μήνες κοντά μου κι' ύστερα βλέπονται. Δά δης πός θά περάσης θώραία, καρδοθλα μου... 'Αχού, κοινελάκι μου!...

'Η μικρή Λουίζα χαμογέλασε, άπλωσε τά γε- σάκια της, τοίμασε τά μακριά μοντάκια κι' άρ- χισε νά παίξη μ' αυτά!...

'Ο Παρρασιάν τράβηξε κατόπι προς ένα μη- κρό σαυτόκι πού ήταν κοντά στον πάγκο Μονιμοραν- ού, άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε μέσα. Ένα παι- δάκι ως πέντε χρόνων έτρεξε τότε κοντά του. —Γιαννιά, τού είνε ο Ιαπόσης, άφίονοντας τή Λουίζα κάτω, σου φέρνω, παιδί μου, μιιά άδέλ- φούλα.

'Ο Γιαννιάς ήταν ο γιος τού Παρρασιάν. 'Ο γιος τού; Και πού τόν βρήξε ο γέρο Ιαπόσης; Απ'όό ήταν ένα μυστικό, για τού όποιο δέν μιλούσε ποτέ ο Παρρασιάν. 'Οσάόσο, όταν είνε τά δυο παιδιά νά γίνονται γοήγορα φίλοι, άνοιξε τήν πόρτα, διαλόθηκε στό μονάδιου του και τράβηξε προς τού σπίτι της 'Ανναπέλλας. 'Όταν έ- φτασε εκεί, κίτταξε μέσα άπό ένα παράθυρο κι' έμεινε έμβρόντιος. Τής 'Ανναπέλλας, πεσμένη στό πάτωμα, χλωιάτταν και δερνότανε. σάν τρελλά ή:

—Φραγκίσκε, άγάπη μου, άντρούνη μου, θρηνούσε ή άτιχη νέα, γιατί νά τόν πατήσης τόν άθλιο, τόν κακοθύρο!... Σώδε ψέματα, άγαθιόμιε μου!... 'Ω, Φραγκίσκε, Φραγκίσκε μου, έγώ νά σέ προ- δώσω!... Γιατί έφυγες, άγαρμητέ μου;... Και τού παιδι μου, ή καρ- δούλα μου, πού είνε ή Λουίζα μου; Μού έπισοχέθηκε πως θά μου τήν έδινε πίσω. Πού είνε τού παιδι μου; Παιδάκι μου, κόρη μου, καρδοθ- λα μου, σέ σάώτωνα ός άθλιο!... Πού είσαι, άγγελουδι μου;... Λουίζα μου, Λουίζα μου, Λουίζα μου!...

'Ο γέρο Παρρασιάν, άκούοντας τούς θρήνους αυτούς, έννοιασε τήν καρδιά του νά φουκοκώνη. Υγράθηκαν τά μάτια του. Δάγκωσε τού μοσάτια του για νά μιν άρξισή νά κλάι, αυτός ο άνδρωπος τών πο- λέμων και τών αμάτων και, χωρίς νά χσθή καμώ, άρχισε νά τρέχη προς τού σπίτι του. 'Η άπόφασι ποίχε πάρει μέσα σέ λίγες στιγμές, ή- ταν τρουερή. Φράνοντας σπίτι, βρήκε τή Λουίζα νά κοιμάται. Τή σήκωσε άπαλά, τή διαλόισε στό μονάδιου του και τράβηξε νά φύγη.

λέγοντας στή νοικοκυρά τού σπιτιού, στην όποία είνε έμπιστευθεί τήν άνατροφή τού Γιαννιά:

—Σπώνησε τού παιδι, ντύσε το και τοίμασε τού για μακρινό τα- ξείδι. Είδοποίησε τόν ύπνρητή νά μου φέρη τ' άλόγο μου. Σε μιιά ώρα φεύγω!...

Κι' ένό έξείνη τόν κίτταξε κατάληκτα, ο Παρρασιάν βγήκε έξω και πήρε τόν ίδιο δρόμο ποίχε πάρει και πριν. Ένώ προχωρούσε, σν- νάνησε μιιά θωρία χορευτήρια ποίχε φτάσει τής ήμέρες αυτές στό Μα- τερνού. Ήταν μιιά νέα χορευτήλιασμένη, μιιά γοητευτική, Τήν πλησίασε, τής έδωσε τή Λουίζα και τής σύστησε νά τόν άκολουθήση ζοπίο, για νά μη δώσουν ένοχία σέ κανένα. Άν τόν έβλεπε ο Έρρίκος Μονιμο- ρανού τή στιγμή αυτή θά τόν κρημοίσε!... Μά ο Παρρασιάν είνε πάρει τήν άπόφασι του. Κι' όταν έφτασε στό σπίτι της 'Ανναπέλλας, πήρε τή Λουίζα άπ' τά χέρια τής χορευτήρας, τής έδωσε ένα χρυσό νομισμα και μπήκε άπομασπιτά στο δωμάτιο πού βρισκταν ή μη- τέρα τής μικρούλας!...

Κοντά στήν 'Ανναπέλλα βρισκόταν τώρα ή τρουερή της και τήν ίκίετνε νά γυρίσόν τού φτωχικό τους. Μά ή 'Ανναπέλλα ήταν έ- ξάλλη. Έκπλαγε, χλωιάτταν, άναστένανε πονεμένη:

—Παιδί μου, μικρούλι μου, πού είνε τού παιδάκι μου, ή Λουίζα μου!...

'Εξαρνα παρουσιάστηκε στήν πόρτα ο Παρ- ρασιάν. Και σιωπηλός, σαστιμένος κάπως, άνοι- ξε τόν μονάδιου του κι' άρσης νά φανή ή Λουίζα, πού κοιμάταν ήσυχά—ήσυχά στήν άγκαλιά του. 'Η 'Ανναπέλλα πήδησε επάνω σάν τρελλά, λησίσασε τόν Παρρασιάν, άπαίξε τήν κόρη της και τήν έ- σφιξε στήν άγκαλιά της, κλαίγοντας και γελοώντας μαζί, τρέμοντας δόλοση, σπαστρονώντας άπό χα- ρά και συγκίνηση. Φιλούσε τή Λουίζα της, τής μι- λούσε, τήν φώναζε με τά πιο γλυκά όνόματα:

—Χρυσούλι μου, παιδοθλα μου, Λουίζα μου, κόρη μου, είσαι λοιπόν ζωντανή, δέν σόκαμταν κα- κό, άγγελουδι μου!... Κίτταξε τή μιιά σου, χορ- σό μου, φίλησέ με μικρούλι μου, παιδάκι μου!...

'Ο Παρρασιάν στέκταν σάν νάχε μαμαρσώ- σει, μη έξέροντας πως νά ξεραγή, νά γαθή, νά μη βλέπει, νά μη τού βλέπον. Έξαρνα ή 'Ανναπέλ- λα άφησε τήν κόρη της, έτρεξε κοντά του, γονά- τισε και θέλησε νά τού φιλήση τά χέρια. 'Ο Παρ- ρασιάν τράβηχτηκε ντροπασμένος.

—Κιού!... είνε. Τί θέλτε νά κάμετε; —Θέλω νά φιλήσω τά χέρια σου. Μοίφερες πίσω τού παιδι μου, τή Λουίζα μου. Άφρσιτε με νά φιλήσω τά χέρια σας!...

Μά ο Παρρασιάν τήν συγκράτησε.

—Τότε... Τότε πέστε μου τ' όνομά σας για νά τού ειλώγώ, είνε ή 'Ανναπέλλα. Πέστε μου τ' ό- νομά σας για νά τού μάθω στήν κόρη μου νά τού ψηθοίξη στίς προσοχές της.

'Ο Παρρασιάν κινιόναζε, κοκκινίξε, πασι- νίξε!...

—'Όχι, όχι, κυρία, είνε τέλος. Δέν μπορώ, δέν κρέπει.

—Τότε πέστε μου τού όνομα εκείνου πού άρπα- ξε τού παιδι μου, κατά διαταγήν τού Έρρίκου Μονιμορανού, πέστε μου τ' όνομα τού άθλιου αυτού για νά τόν καταλείω!... όσο θά έξω!

—Ναι, έχετε δικιο, ψηθίσε ο Παρρασιάν. Τό όνομα τού άθλιου εκείνου μπορώ νά σας τού πώ. Τόν λέω Ιαπόση τήν Παρρασιάν!...

Μόλις είνε τά λόγια αυτά ο Παρρασιάν, φώρεσε τού πλατηγυρο καπέλλο του ός τά φρούδα, άφρασε ένα βροντώδη στεναγμό κι' έφυγε, χάθηκε γοήγορος σάν τήν άστρατή!...

ΑΙΜΑ!... ΑΙΜΑ!...

'Αφήσαμε τούς άδελφούς Μονιμορανού μόνους μέσα στό δάσος, ν' άλληλογκινιόζονται με μισός, με λίσσα, με νανά!... Τέλος, ο Φραγκί- κος άπλωσε τού χέρι του στον ώμο τού Έρρίκου και τού ελε με φωνή σκληρή, ύπόσωση, πιγμένη:

—Τοιμάσου νά πεθάνης!...

'Ο Έρρίκος πήδησε προς τά πίσω, τράβηξε τού σπαθί του, έλαβε στάσι άμύνης και φώναξε στον άδελφό του:

—Αηλαδ!... θές νά πής, άδελφέ μου, δις ένας άπό τούς δυο μας κρέπει νά μείνη εδω νεκρός!...

—Τοιμάσου νά πεθάνης!... Θά πεθάνης!... Αίμα!... Αίμα!...

Τής έδωσε τή Λουίζα και τής σύστησε νά τόν άκολουθήση!...